

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Janem Vrabcem, advokátem, se sídlem Praha 5, Lidická 28, proti žalovaným: **1) Městské zastupitelstvo Města Čáslavi**, Čáslav, Náměstí J. Žižky z Trocnova 1, **2) Městský úřad Čáslav, komise pro projednávání přestupků**, Čáslav, Náměstí J. Žižky z Trocnova 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2004, č. j. 45 Ca 111/2003 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci žalobce JUDr. Ivanu Vrabcovi, advokátu, se sídlem Praha 5, Lidická 28, **se stanoví** ve výši 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byly odmítnuty jeho ve společném návrhu podané žaloby: a) na nečinnost Zastupitelstva města Čáslavi ve věci návrhu žalobce na odvolání Ing. V. H. z funkce starosty města Čáslavi a současně i z funkce ředitele Domova Důchodců města Čáslavi, b) jimiž se domáhal, aby soud vydal rozsudky, kterými by rozhodl o tom, že 1. tajemník Městského úřadu Čáslav J. R., 2. člen Zastupitelstva města Čáslav J. K. a 3. občanky

E. K. a B. Š. jsou vinni z přestupků uvedených v jednotlivých žalobách a uložil jim pokuty v částkách, uvedených opět v jednotlivých žalobách.

V žalobě sub a) žalobce namítal, že se podáním ze dne 25. 5. 2003 prokazatelně obrátil na městské zastupitelstvo s požadavkem na odvolání starosty města Čáslavi V. H. z funkce starosty, když využil svého práva podle § 84 odst. 2 písm. 1 zákona č. 128/2000 Sb., a to s ohledem na závažné porušování povinností starostou (s bližším popisem v příloze k žalobě). Městské zastupitelstvo přes urgence a upozornění žalobce, že nebude-li ve věci rozhodnuto, bude žalobce postupovat podle zákona č. 150/2002 Sb., o tomto požadavku žalobce do data podání žaloby nerozhodlo. Žalobce proto navrhl, aby soud uložil Městskému zastupitelstvu v Čáslavi odvolat V.H. z funkce starosty, jakož i z funkce ředitele Domova důchodců města Čáslavi.

V žalobách sub b) žalobce namítal, že :

1. podáním ze dne 23.1.2003 se společně se svojí maminkou, obrátil na tajemníka Městského úřadu v Čáslavi J. R. a s požadavkem nápravy v postupu a naschválech stavebního úřadu (což stěžovatel doložil přílohou). Tajemník reagoval přípisem ze dne 17.2.2003 (doloženým v příloze k žalobě), který žalobce vyhodnotil jako urážlivý a učinil proto na jmenovaného návrh ke Komisi pro projednávání přestupků při Městském úřadu v Čáslavi a současně vznesl její podjatost. Komise ve věci nejednala, žalobce projednání urgoval u Krajského úřadu Středočeského kraje a u Ministerstva vnitra, avšak bezvýsledně. Krajský úřad přípisem ze dne 22. 10. 2003 žalobce odkázal na soud. Žalobce proto navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by uznal tajemníka Městského úřadu v Čáslavi J. R. vinným přestupkem podle § 49 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 124/1993 Sb., a uložil mu pořádkovou pokutu ve výši 4 000,- Kč.

2. žádal o vyšetření toho, že J. K., člen městského zastupitelstva se prezentuje jako „JUDr.“, ač je pouze absolvent PrF UK Praha. Komise pro projednávání přestupků dané neakceptovala a neprojednala (dokládáno přílohami). Žalobce proto navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by uznal J. K., bytem Č., V. vinným přestupkem podle § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 124/1993 Sb., a uložil mu pořádkovou pokutu ve výši 5 000,- Kč.

3. na Komisi pro projednávání přestupků se žalobce obrátil se svojí matkou s požadavkem nápravy postupu vlastnic č.p. 146 ul. K., t. j. E. K. a B. Š., které soustavně pálily na otevřeném ohništi u nemovitosti žalobce. Přes opakované žádosti žalobce v tomto směru náprava sjednána nebyla. Žalobce proto navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by uznal E. K. a B. Š. vinnými přestupkem podle § 49 odst. 1 písm. c), a uložil jim pořádkovou pokutu ve výši 3000 Kč.

Krajský soud v Praze napadeným usnesením žaloby odmítl s tím, že ad a) žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou, neboť takovou žalobu může podat jen ten, kdo může být žalobou dotčen na subjektivním veřejném právu na vydání rozhodnutí nebo osvědčení, což podle krajského soudu není posuzovaný případ. U žalob ad b) krajský soud dospěl k závěru, že není v pravomoci soudu ve správním soudnictví, aby namísto správního orgánu vydal správní rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o odpovědnosti v žalobách označených osob za přestupek podle přestupkového zákona a byl soudem vůči nim, jako osobám odpovědným za spáchání přestupku, vyvozen sankční postih.

Kasační stížností ze dne 10.5.2004, vyslovil žalobce nesouhlas s usnesením Krajského soudu v Praze, jímž byly jeho žaloby odmítnuty. Zejména uvedl, že „*dané slouží k posílení svévole a nerušených totalitních praktik v činnosti místní samosprávy města Čáslavi...., člen zastupitelstva K.k se podvodně prezentuje (prezentoval) na veřejnosti jako JUDr., ač jím není. Proto musí správní soud o věci jednat a rozhodnout, jak bylo navrženo.*“ Dále uvedl, že *splňuje podmínky ve smyslu § 105/2 zákona č. 150/2002 Sb., pokud však dané KS–Praha nestačí, pak žádá o přiznání bezplatné právní pomoci.*

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 9. 2004, č. j. 45 Ca 111/2003 - 378, ustanovil stěžovateli zástupcem JUDr. Jana Vrabce, advokáta se sídlem Praha 5, Lidická 28, a jeho prostřednictvím uložil žalobci odstranit nedostatky kasační stížnosti.

Ve spisu je založen přípis stěžovatele advokátovi JUDr. Janu Vrabcovi, v němž apeluje na důvodnost podání kasační stížnosti s ohledem na *podvodné a nezákonné jednání žalovaného*, a v němž dále m.j. uvádí, že *naproti tomu není nutné podat kasační stížnost ve věci neprojednání přestupku K., neb jak si přečetl, jmenovaný dostal titul JUDra v r. 1986.*

V doplnění kasační stížnosti sepsaném advokátem stěžovatele JUDr. Janem Vrabcem dne 19. 11. 2004, zaslaném na výzvu soudu, stěžovatel zejména namítá pochybení Krajského soudu v Praze podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) s. ř. s., to je nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu a dále písm. a) téhož ustanovení, to je nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel je toho názoru, že soud napadeným rozhodnutím pochybil, pokud odmítl jeho žalobu podle § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť návrh na rozhodnutí zastupitelstva o odvolání starosty města Čáslav z funkce starosty obce byl podán osobou neoprávněnou. Uvádí, že nezbyvá než opakovat důvody žalobce uvedené v jeho návrhu a jeho přesvědčení, že o jeho podání ze dne 25.5.2003 na odvolání starosty města Čáslav mělo být zastupitelstvem meritorně rozhodnuto, a pokud nebylo, byla důvodně podána žaloba pro nečinnost podle § 79 odst. 1 s. ř. s.. Stěžovatel je přesvědčen, že nečinností správního orgánu je dotčen v subjektivním veřejném právu na vydání rozhodnutí. Žalobce dále namítá, že z jeho podání ze dne 5.11.2003 (žaloba – pozn. Nejvyššího správního soudu) je zřejmé, že navrhuje rozhodnutí podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb.. Pokud ne zcela správně formuloval petit svého podání ve věcech, kde namítá, že nebylo Komisí pro projednávání přestupků Městského úřadu v Čáslavi rozhodnuto o jeho návrzích na projednání přestupků J. R., E. K. a B. Š., a chybně navrhuje, aby soud vydal rozhodnutí o odpovědnosti těchto osob za přestupek a jejich sankční postižení, pak měl být žalobce soudem vyzván k odstranění této vady, neboť se jedná o vadu odstranitelnou a měl být poučen, že podle § 79 odst. 1 s.ř.s. se může domáhat pouze ochrany proti nečinnosti správního orgánu, který nevydal určité rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že takto došlo evidentně k porušení jeho procesních práv, neboť komise pro projednávání přestupků zcela evidentně porušila zákon, pokud o jeho návrzích na projednání přestupků jím označených osob meritorně nerozhodla, resp. ho jako poškozeného ani nevyrozuměla. Důvodně tedy byla podána žaloba podle § 79 odst. 1 s. ř. s., která tak byla soudem nezákonně odmítnuta.

Navrhl, aby Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2004, č. j. 45 Ca 111/2003 – 28, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu projednání.

Spis obsahuje i dvě doplnění kasační stížnosti učiněná samotným stěžovatelem, a to ze dne 19. 11. 2004 a 24. 11. 2004. V těchto doplněních stěžovatel zejména opakovaně zdůrazňuje, že žalovaný neprojednal návrh žalobce a jeho matky ve věci tajemníka R., a dále, že ze soudního spisu zjistil, že žalovaný za účelem zamlžení věci podvodně předkládal do spisu s věcí nesouvisející usnesení. Je tedy prokázáno, že v městě Čáslavi panují praktiky z doby vymezené zákonem č. 480/1991 Sb., kdy se zdejší komunální sféra vzájemně kryje, a pokud jde o posty, tak nejrůznější tzv. politické spektrum si vzájemně rozumí. Požaduje proto zrušit rozhodnutí KS-Praha a uložit tomuto soudu o věci znovu jednat.

Žalované orgány ke kasační stížnosti k výzvě soudu nepodaly žádné vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel za důvody kasační stížnosti označil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v situaci, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případná nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení Krajského soudu v Praze neshledal.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel tak, jak uváděl v žalobě, učinil dne 25. 5. 2003 podání k Zastupitelstvu města Čáslav, v němž požadoval odvolání starosty města Čáslavi V. H. z funkce starosty, stejně jako z funkce ředitele D. d. města Čáslav. Žádost spojoval s namítanými pochybeními V. H. v jeho funkcích. Zastupitelstvo toto podání stěžovatele usnesením ze dne 17.9.2003 vzalo na vědomí, meritorně o návrhu nerozhodlo. Stejně tak ze spisu vyplývá, že stěžovatel podal a urugoval návrhy či podněty Komisi pro projednávání přestupků při Městském úřadu v Čáslavi, v nichž se domáhal projednání přestupků J. R., J. K., E. K. a B. Š., jak bylo výše uvedeno při rekapitulaci obsahu podané žaloby. V těchto věcech Komisí pro projednávání přestupků při Městském úřadu v Čáslavi rozhodnuto nebylo. Stěžovatel se poté společným podáním ke krajskému soudu domáhal ochrany proti nečinnosti s tím, že současně navrhoval, jak má v jednotlivých bodech žaloby soud jmenovitě rozhodnout. Z obsahu žaloby bylo zřejmé, a stěžovatel to výslovně potvrdil i v kasační stížnosti, že stěžovatel předmětné žalobní návrhy koncipoval jako důvody nečinnosti správního orgánu, tedy důvody, na něž míří § 79 s. ř. s., a ve spojení s tím se také dožadoval příslušného rozhodnutí soudu.

Ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní

předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpá, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu.

Pojem „rozhodnutí“ správního orgánu, jehož vydání se lze podle § 79 odst. 1 s. ř. s. žalobou proti nečinnosti domáhat, je legislativní zkratkou, kterou soudní řád správní zavedl v ustanovení § 65 odst. 1, a která se tak vztahuje i na všechna další ustanovení, po § 65 v soudním řádu správním následující, kde je použita, nikoliv jen pro řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního, kde byla v § 65 odst. 1 použita prvně. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. označuje legislativní zkratkou „rozhodnutí“ takové úkony správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti. Rozhodnutím ve smyslu této legislativní zkratky tak není jakýkoliv úkon správního orgánu, byť vydávaný ve správním řízení či formálně označený jako rozhodnutí správního orgánu, ale pouze takový úkon správního orgánu, který zasahuje do práv nebo povinností žalobce tím, že jeho práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo je závazně určuje.

Proto žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný ve vydání rozhodnutí, kterým má být rozhodováno o právech nebo povinnostech žalobce; pokud úkon správního orgánu není způsobitelný zasáhnout do práv a povinností žalobce (tj. není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.) není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictví ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení, a nemůže rozhodovat o povinnosti správního orgánu úkon provést.

V dané věci mělo být, podle žaloby ad a) rozhodováno o nečinnosti Zastupitelstva města Čáslav ve věci návrhu žalobce na odvolání V. H. z funkce starosty města, stejně jako z funkce ředitele Domova důchodců města Čáslavi. Stěžovatel v žalobě uváděl, že návrh podal ve smyslu § 84 odst. 2 písm. l) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Zřejmě stěžovatel mířil na ustanovení, podle něhož je *zastupitelstvu obce (města) vyhrazeno volit starostu, místostarosty a další členy rady obce (radní) a odvolávat je z funkce, stanovit počet členů rady obce, jakož i počet dlouhodobě uvolněných členů tohoto zastupitelstva, zřizovat a zrušovat výbory, volit jejich předsedy a další členy a odvolávat je z funkce* (tak znělo „písm. l“ v době přijetí předmětného zákona, v době podání návrhu stěžovatelem zastupitelstvu již šlo o „písm. m“, znějící - *zastupitelstvu města je vyhrazeno volit z řad členů zastupitelstva obce starostu, místostarosty a další členy rady obce (radní) a odvolávat je z funkce*). Toto zákonné ustanovení zřetelně vymezuje toliko tzv. pravomoc zastupitelstva obce či města.

Rozhodnutí zastupitelstva města o odvolání starosty zcela zřejmě není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jím nezasahuje do práv nebo povinností žalobce. Navíc, jak nepřímě vyplývá z výše uvedené citace § 84 odst. 2 písm. l) zákona o obcích, toto ustanovení, a stejně tak ani jiné ustanovení zákona o obcích, nezakládá nárok občana, aby bylo rozhodováno o jeho případném návrhu či podnětu (jako individuálním návrhu občana) na odvolání starosty. Občan sice může podat takový

podnět, zastupitelstvo však o něm není povinno meritorně rozhodovat. V daném případě, jak vyplývá z obsahu spisu, Zastupitelstvo města Čáslav usnesením ze dne 17. 9. 2003 vzalo (toliko) dopis stěžovatele ze dne 25. 5. 2003, jímž se na zastupitelstvo obrátil s požadavkem na odvolání V. H. z funkce starosty města, jakož i z funkce ředitele D. d. města Čáslav, na vědomí.

V situaci, kdy zákon o obcích nezakládá nárok občana, aby o jeho takovém případném návrhu či podnětu bylo zastupitelstvem rozhodováno, se nelze ve správním soudnictví domáhat ochrany žalobou na nečinnost. Pokud se tedy žalobce domáhal žalobou na nečinnost uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí – rozhodnutí o odvolání V. H. z funkce starosty města Čáslavi, nemohl soud o tomto návrhu pro nedostatek pravomoci v uvedeném směru rozhodovat a žaloba musela být pro nedostatek této podmínky řízení krajským soudem odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. Totéž obdobně platí i o návrhu stěžovatele, aby V. H. byl odvolán i z funkce ředitele Domova důchodců města Čáslavi, neboť ani v tomto případě nelze z § 84 zákona o obcích, ani z jeho jiného ustanovení, dovodit nárok občana na rozhodnutí o jeho příslušném návrhu.

Žaloby ad b) potom směřovaly k nápravě stavu, kdy podle podnětů či návrhů stěžovatele nebylo Komisí pro projednávání přestupků při Městském úřadu v Čáslavi rozhodnuto o stěžovatelem tvrzených přestupcích J. R., J. K., E. K. a B. Š.. Stěžovatel přitom v žalobě navrhoval, aby soud v uváděných přestupkových věcech sám rozhodl jak o vině, tak o sankcích. Krajský soud v těchto bodech žalobu odmítl s tím, že není v pravomoci soudu ve správním soudnictví, aby namísto správního orgánu vydal správní rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o odpovědnosti v žalobách označených osob za přestupek podle přestupkového zákona a byl vůči nim, jako osobám odpovědným za spáchání přestupku, soudem vyvozen sankční postih. V doplnění ke kasační stížnosti stěžovatel upustil od svého původního požadavku stran v žalobě tvrzeného přestupku J. K., a dále uvedl, že pokud ne zcela správně formuloval petit svého podání pak měl být soudem vyzván k odstranění této vady, neboť se jedná o vadu odstranitelnou a měl být poučen, že podle § 79 odst. 1 s.ř.s. se může domáhat pouze ochrany proti nečinnosti správního orgánu, který nevydal určité rozhodnutí.

K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že ze žádného ustanovení soudního řádu správního nevyplývá, že by soud ve správním soudnictví mohl namísto správního orgánu rozhodnout o odpovědnosti za přestupek a uložit sankci. Ostatně stěžovatel ani nic takového v kasační stížnosti nenamítá. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že si stěžovatel nesprávně vykládá poučovací povinnost soudů ve správním soudnictví. Správní soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. V řízení o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 3 s. ř. s., ale stejně tak musí obsahovat i žalobní petit (návrh, co se žalobou sleduje, jak má být rozhodnuto), jehož dikci vymezuje § 79 odst. 1 s. ř. s.. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. platí, že předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nejvyšší správní soud poznamenává, že takovými vadami je třeba rozumět vady, spočívající v neúplnosti či absenci požadovaných údajů či skutečností, které mají být podle požadavku zákona v žalobě uvedeny, nebo v nesrozumitelnosti či neurčitosti podání. Pokud jde o žalobní petit, ten by mohl být soudem považován za „nesprávný“ jen tehdy, pokud by vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené, bylo nepřesné, neurčité nebo nesrozumitelné. To souvisí s tím, že žalobní petit je z povahy věci vždy projevem vůle podatele a posouzení příp. správnosti či nesprávnosti toho, jak má být podle žalobce rozhodnuto, v situaci, kdy je návrh úplný, určitý a srozumitelný, z pohledu možných vad podání nepřichází ze strany soudu v úvahu.

To, že poučovací povinnost soudu ve spojení s podáními navrhovatelů není absolutní, je doložitelné i judikaturou. Nejvyšší správní soud považuje za účelné poukázat např. na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci BULENA, v němž se konstatuje, že „právo na soud“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, není absolutní a připouští jistá omezení, zejména pokud jde o podmínky přípustnosti opravného prostředku, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení (rozsudek ve věci *García Manibardo proti Španělsku*, č. 38695/97, § 36, *ESLP 2000-II*, a rozsudek ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice*, č. 46129/99, § 47, *ESLP 2002-IX*). Tato omezení však nesmí omezovat přístup otevřený jedinci takovým způsobem či do té míry, aby bylo právo zasaženo ve své podstatě. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy pouze tehdy, pokud sledují legitimní cíl a pokud existuje rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (viz rozsudek ve věci *Guérin proti Francii* ze dne 29. července 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí 1998-V*, § 37). Z těchto zásad vyplývá, že jestliže právo podat opravný prostředek z pochopitelných důvodů podléhá zákonem stanoveným podmínkám, jsou soudy povinny při uplatňování procesních pravidel zamezit jak nadměrnému formalismu, který by byl v rozporu se spravedlivostí řízení, tak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k odbourání procesních náležitostí upravených zákonem. Tento názor platí obdobně i pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, která samozřejmě není opravným prostředkem, ale žádostí o poskytnutí originální ochrany veřejnému subjektivnímu právu soudem. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje i na náleznost Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 233/97, v němž se uvádí, že žalobní petit musí být přesný, určitý a srozumitelný. Je to nutné z toho důvodu, že soud musí přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, neboť soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Pokud je žalobní petit nesprávný, t.j. vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené je nepřesné, neurčité nebo nesrozumitelné, převzetí takového petitu do výroku soudního rozhodnutí by mělo za následek, že rozhodnutí by nebylo vykonatelné.

Ostatně v posuzované věci je z obsahu žaloby zřejmé, že stěžovateli byl dostatečně znám obsah § 79 odst. 1 s. ř. s., a stěžovatel žalobní petit v jeho smyslu zcela správně formuloval ve spojení s žalobou na nečinnost městského zastupitelstva u výše posuzovaného žalobního návrhu ad a), stejně jako je z obsahu žaloby zřejmé, že za dané situace stěžovatel nechtěl, aby o jeho podnětech či návrzích ve věcech tvrzených přestupků rozhodovala Komise pro projednávání přestupků při Městském úřadu v Čáslavi (namítal podjatost členů komise). Pokud tedy stěžovatel ve spojení s žalobními návrhy ad b), t. j. s žalobními návrhy ve věci neprojednání stěžovatelem tvrzených přestupků J. R., J. K. (od něhož v kasační stížnosti upustil), E. K. a B. Š., požadoval, aby v předmětných věcech rozhodl o vině a sankcích za tvrzené přestupky podle konkrétních návrhů stěžovatele soud sám, nepřislušelo krajskému soudu dotazovat se stěžovatele, z jakých důvodů navrhuje jiné řešení žalobního petitu rozhodnutí soudu, než obsahuje § 79 odst. 1 s. ř. s., či jinak vyjádřeno, nepřislušelo krajskému soudu stěžovatele vyzývat k odstranění takovéto „nesprávnosti“ podání.

Pokud tedy krajský soud žalobu v uvedeném ohledu odmítl s tím, že není v pravomoci soudu ve správním soudnictví, aby namísto správního orgánu vydal správní rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o odpovědnosti v žalobách označených osob za přestupek podle přestupkového zákona a byl vůči nim, jako osobám odpovědným za spáchání přestupku, vyvozen sankční postih soudem, přičemž nevyzýval stěžovatele k opravě návrhu petitu rozhodnutí soudu v žalobě, postupoval v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tudíž neshledal, že by se Krajský soud v Praze při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaných dopustil nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a neshledal tak naplnění stěžovatelem namítaného důvodu kasační stížnosti.

Proto nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a musela být podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Účastníkům nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože stěžovateli, který neměl v řízení úspěch náhrada nákladů nepřísluší, a žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ostatně ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Zástupci stěžovatele JUDr. Janu Vrabcovi, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč, a to příprava a převzetí zastoupení a podání doplňku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč ke každému z úkonů – celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu